

Konferencja pt. *Georóżnorodność Karkonoszy dla rozwoju regionu Szklarska Poręba, 10.09.2010*

W dniu 10 września br. w Karkonoskim Centrum Edukacji Ekologicznej w Szklarskiej Porębie odbyła się uroczystość podpisania przez głównego geologa kraju, podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska, dr. Henryka Jacka Jezierskiego, Certyfikatu Geoparku Krajowego dla Karkonoskiego Parku Narodowego i jego otuliny. Certyfikat został następnie wręczony dyrektorowi Karkonoskiego Parku Narodowego – dr. inż. Andrzejowi Rajowi, wicemarszałkowi województwa dolnośląskiego – Jerzemu Łuźniakowi oraz staroście powiatu jeleniogórskiego – Jackowi Włodydze. Akt ten był kulminacyjnym momentem jednodniowej konferencji pt. *Georóżnorodność Karkonoszy dla rozwoju regionu* i był poprzedzony trzema referatami, w trakcie których przedstawiono najważniejsze aspekty geologii Karkonoszy (dr hab. Paweł Aleksandrowski, prof. UW), występujące na ich obszarze minerały (dr Adam Szuszkiewicz) oraz formy rzeźby terenu i rozwój geomorfologiczny (prof. dr hab. Piotr Migoń). Podkreślono w nich, że wiele elementów budowy geologicznej i rzeźby Karkonoszy jest unikatowych w skali krajowej, a nawet europejskiej.

Oprócz wcześniej wymienionych osób w konferencji wzięli także udział m.in. reprezentanci samorządów miejscowości i gmin karkonoskich, przedstawiciele Lasów Państwowych, Państwowego Instytutu Geologicznego – Państwowego Instytutu Badawczego, uczelni wrocławskich i jeleniogórskich, przewodnicy i miejscowi działacze turystyczni. W drugiej części konferencji odbyła się dyskusja z udziałem głównego geologa kraju oraz dyrektora Wydziału Geologii Urzędu Marszałkowskiego Janiny Wikło, poświęcona implikacjom wynikającym z posiadania statusu geoparku krajowego i praktycznym aspektem tworzenia oferty geoturystycznej. Konferencji towarzyszyło otwarcie wystawy minerałów karkonoskich, pochodzących ze zbiorów Romana Rybskiego – mieszkańca Kowar.

Przyznanie Karkonoszom Certyfikatu Geoparku Krajowego było ukoronowaniem wieloletnich działań podejmowanych przez pracowników Karkonoskiego Parku Narodowego we współpracy ze środowiskami akademickimi Wrocławia na rzecz pełnego udokumentowania i rozpropagowania abiotycznych walorów przyrody karkonoskiej. Ich ostatnim etapem była realizacja w latach 2008–2009 dużego projektu pt. *Inwentaryzacja i waloryzacja geostanowisk Karkonoskiego Parku Narodowego i jego otuliny oraz wykonanie mapy geologicznej tego obszaru*, zamówionego przez Ministerstwo Środowiska i fi-

Ryc. 1. Główny geolog kraju dr Henryk J. Jezierski wręcza staroście powiatu jeleniogórskiego Jackowi Włodydze Certyfikat Geoparku Krajowego dla Karkonoskiego Parku Narodowego i jego otuliny

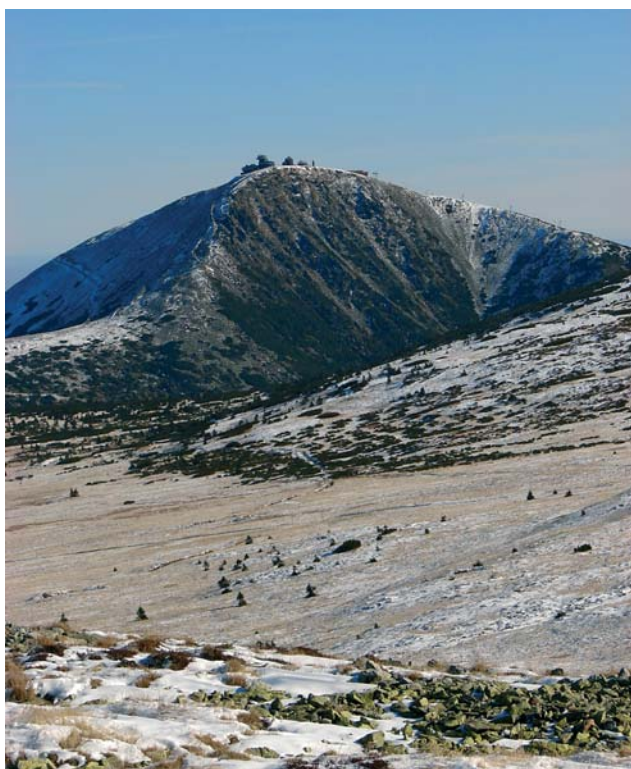

Ryc. 2. Ametysty karkonoskie z kolekcji Romana Rybskiego na wystawie w Karkonoskim Centrum Edukacji Ekologicznej w Szklarskiej Porębie. Obie fot. K. Pliszczyńska

nansowanego ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska. Koordynatorem projektu była Roksana Knapik – pracownik naukowy Karkonoskiego Parku Narodowego, a zespół przygotowujący opracowanie tworzyli pracownicy i doktoranci Wydziału Nauk o Ziemi i Kształtowania Środowiska Uniwersytetu Wrocławskiego (Paweł Aleksandrowski, Stanisław Madej, Piotr Migoń, Artur Sobczyk i Adam Szuszkiewicz), Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie (Marek Krąpiec) oraz Karkonoskiego Parku Narodowego (Zygmunt Jała i Krzysztof Krakowski).

Ryc. 3. Wielki Śnieżny Kocioł – jeden z sześciu kotłów polodowcowych położonych na północnych stokach Karkonoszy

Ryc. 4. Śnieżka – najwyższy szczyt Karkonoszy, zbudowany z hornfelsów, czyli kontaktowo przeobrażonych łupków łyszczykowych. Obie fot. R. Knapik

Rezultatem projektu jest obszerna dokumentacja zasobów dziedzictwa ziemi karkonoskiej oraz ich ocena na potrzeby rozwoju geoturystyki. W trakcie jego realizacji opisano ponad 130 geostanowisk reprezentujących różne aspekty tego dziedzictwa (geologiczne, mineralogiczne, geomorfologiczne, związane z poszukiwaniem i eksploatacją surowców), wykonano uzupełniające badania petrograficzne i mineralogiczne, zaktualizowano mapę geologiczną Karkonoszy oraz przygotowano bazę danych zbierającą te wszystkie informacje. Opracowanie końcowe, przyjęte z wyróżnieniem przez Komisję Opracowań Kartograficznych przy Ministrze Środowiska, stało się merytoryczną podstawą przyznania Karkonoszom Certyfikatu Geoparku Krajowego.

Uzyskując certyfikat, Karkonosze stały się trzecim geoparkiem krajowym w Polsce – po Łuku Mużakowa i Górze św. Anny. Należy w tym miejscu podkreślić, że w granicach geoparku znalazł się nie tylko obszar Karkonoskiego Parku Narodowego, ale również jego otulina, a więc tereny położone w bezpośredniej bliskości miejscowości podkarkonoskich. Uwypuklenie wyjątkowych wartości przyrodniczych niższych partii masywu powinno przyczynić się do dywersyfikacji ruchu turystycznego w Karkonoszach, jak dotąd skoncentrowanego w najwyższych i najbardziej wrażliwych przyrodniczo partiach gór.

Piotr Migoń

MINISTERSTWO
ŚRODOWISKA

przegląd **GEOLOGICZNY**

TOM 58 • NR 10 (PAŹDZIERNIK) • 2010

Cena 12,00 zł
(w tym 0% VAT)

Indeks 370908
ISSN-0033-2151

Zdjęcie na okładce: Borówczane Skały pod Łabskim Szczytem – zgrupowanie zwietrzałych granitów (ok. 310 mln lat), stanowiących charakterystyczny element rzeźby Karkonoszy. Fot. R. Knapik (patrz str. 960)

Cover photo: Borówczane Skały near summit of Mt. Łabski Szczyt – a group of weathered granite crags (ca. 310 Ma) making a relief element characteristic of the Karkonosze Mts. Photo by R. Knapik (see p. 960)